

ת"ד 10023/06/20 - מדינת ישראל נגד שאקר חטאב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 10023-06-20 מדינת ישראל נ' חטאב
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שאקר חטאב ע"י ב"כ עוה"ד אבי דוויק ויורי
ברנט

הנאשם

הכרעת דין

בפתחה של הכרעת הדין אני מודיע על זיכוי של הנאשם, מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שנהג בשעת ערב 20:20 (בחודש ינואר) באוטובוס ציבורי בת"א ; התקרב הוא לצומת הרחובות יצחק שדה ומשה דיין והחל בפניה ימינה בנתיב השתלבות לימין ; כאשר לפני הכניסה לצומת היו מוצבים בכיוון נסיעתו התמרורים 301 ו- 707 ; וכשבכיוון זה לפני הכניסה לצומת מסומן מעבר חציה להולכי רגל ; נהג הוא עפ"י הנטען בקלות ראש וזאת בכך שלא נתן תשומת לי מספקת לדרך ; החל בפניה ימינה בצומת בנסיעה רצופה ומבלי שהבחין מבעוד מועד בהולכת רגל ילידת 1961, אשר עפ"י הנרשם בכתב האישום החלה לחצות באור אדום להולכי רגל במעבר חציה ובצורה אלכסונית משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם ; המשיך בנסיעה מבלי לאפשר להולכת הרגל לסיים את חציית הכביש בבטחה ופגע בה עם חזית האוטובוס לאחר ששהתה בכביש במשך 9 שניות. עוד נטען בכתב האישום שכתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש (כמפורט בסעיף 7 לעובדות כתב האישום) וכי גם ניזוק האוטובוס במובן זה שנופצה שמשה קדמית.

העבירות שיחסו לנאשם ע"י המאשימה בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום הינן נהיגה בקלות ראש , התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש.

הנאשם, באמצעות באי כוחו, כפר באחריותו לתאונה והודה בתוצאתה.

ההגנה פירטה בכפירתה כי אכן היה אור אדום להולכת הרגל כפי שנרשם בכתב האישום, אך בנוסף לכך טענה ההגנה שהולכת הרגל גם לא חצתה במעבר חציה.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים הליך הוכחות.

מטעם המאשימה העידו בדיון ההוכחות העדים הבאים:

1. הבוחן המשטרתי מר נסים גאנץ (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגשו הראיות הבאות וסומנו כדלקמן: דיסק ובו תמונות מזירת התאונה אשר צולמו על ידי הבוחן (ת.1), תרשים של התאונה (ת.2), דוח צפייה ממצלמות האבטחה שהובא על ידי הבוחן ונכתב על ידו (ת.3), דוח בוחן (ת.4), לוח תצלומים כולל שדה ראייה (ת.5), שלושה מזכרים שנכתבו על ידי הבוחן (ת.6, ת.7, ת.8), דוח תפיסת דסקת טכוגרף (ת.9), דוח פעולה (ת.10), הודעת הנאשם (ת.11), מסמך תע"צ מלווה סרטון שהובא ממצלמות אבטחה של ע. תל אביב (ת.12), תרשים בכתב יד של הבוחן (ת.13), המשך לסקיצה (ת.14).

2. איש המשטרה מר אלון ניסן (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשה חוות דעת מומחה לעניין פיענוח ממצאי טכוגרף (ת.15).

3. הולכת הרגל המעורבת הגב' רביב ליזה (ע.ת.3).

במסגרת פרשת התביעה גם הוגשו, בהסכמה, המסמכים הנוספים הבאים: תע"צ תקינות המצלמות מעיריית ת"א (ת.16); מסמכים רפואיים בקשר עם הולכת הרגל הנפגעת (ת.17); דו"ח פעולה וסרטון מצלמת גוף של השוטרת הגב' עדי ישעיהו אשר הגיעה לשטח אחרי קרות התאונה (ת.18, ת.19).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר שאקר חטאב (ע.ת.1).

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב.

כאמור, לאחר ששקלתי את המכלול שהובא בפני, מסקנתי היא שדין הנאשם לזיכוי מחמת הספק וזאת משאני סבור שלא עלה בידי התביעה להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים את הדרוש וכי לצד רשלנותה החמורה לטעמי של הולכת הרגל (בחציית הכביש בניגוד לאור אדום ברמזור להולכי רגל ובהמשך לכך בתנועה רגלית באלכסון בכביש בבגדים כהים בשעת לילה ושכניכר שגבה לפחות חלקית ניכר שמופנה לתנועה) ספק אם הנאשם יכול היה למנוע את התאונה עמה.

ולהלן נימוקיה המפורטים המצטברים של הכרעת הדין המזכה:

בתיק זה, בדו"ח הבוחן המשטרתי (ת.4), נקבע ע"י הבוחן המשטרתי במסקנות (בסעיף 11 לפרק המסקנות) כי (ציטוט): "להולכת הרגל רשלנות גבוהה בכך שחוצה את הכביש בצורה אלכסונית באור אדום ולא במעבר חציה...".

אכן, מושכלות יסוד הן שתאונת דרכים שנהג יכול למנוע עליו למנוע אף אם מעורב אחר מתרשל, אך המסקנה

עמוד 2

המשטרתית הנ"ל בדו"ח הבוחן המשטרתית מדברת ראשית בעד עצמה לטעמי בקשר עם מצב הדברים שהציבה למרבה הצער הולכת הרגל לפתחו של הנהג, וזאת אני אומר ראשית בקשר עם שאלת הצפיות ושנית בקשר עם שאלת היכולת למנוע התאונה מצדו.

הולכת הרגל העידה כי היא חצתה באור ירוק, ואולם, בכל ההערכה להולכת הרגל הנכבדה, עדותה זו איננה מתיישבת עם העולה מסרטון המצלמה אשר קלטה את קרות התאונה בזמן אמת ומתעדת אותה חוצה באור אדום ולמעשה עמדת המאשימה ללא סייג בתיק זה היא שהולכת הרגל חצתה באור אדום.

מהסרטון המדובר עולה שהולכת הרגל בחרה תחילה לחצות בניגוד לאור אדום ברמזור להולכי רגל וזאת קטע מעבר חציה להולכי רגל (שהינו אגב לא מעבר החציה הרלוונטי לנסיעת הנאשם שכן כלל לא אמור היה לחלוף וגם לא חלף על פני קטע מעבר חציה זה) ,

ובהמשך נעה הולכת הרגל באלכסון כשהיא למעשה עוקפת באלכסון (ובמרחק) אי תנועה בנוי ונעה הרבה משמאל לו והרחק ממעבר החציה בו אמורה הייתה לחצות לו רצתה לחצות כדין קטע זה של הכביש.

מהסרטון ניכר עוד לכאורה כי היא עושה כן כשגבה (או לפחות כך במידה רבה) מופנה לתנועה, נעה שם בבגדים כהים (שעת תאורה), ולמעשה, בכל הכבוד וההערכה, "מטיילת" בהתאם לרצונה ולנוחיותה על הכביש בלילה (ככל הנראה כדי לקצר דרכה).

שוב, בכל הכבוד, ובכל ההבנה וההשתתפות בצער רב על אשר אירע להולכת הרגל במישור הרפואי תוצאות התאונה ואיחולי הבריאות וההחלמה, יש להודות על האמת ולומר שהתנהלותה זו לא רק שמנוגדת לדין ולחובות הולכי רגל עפ"י הדין (אשר גם להם - להולכי הרגל- יש כידוע חובות המנויות בדיני התעבורה) אלא הביאה לטעמי (ועל אף שנכון הדבר שמדובר באזור עירוני) ליצירת מצב דברים בו הציפיות למהלך כזה קיימת אך איננה מן הגבוהות.

וכאן אני מגיע בהקשר זה לדבריה העקרוניים הנכונים כשלעצמם של התביעה בסיכומיה (והנתמכים גם בפסיקה) על כי חובה היא מצד נהג למנוע תאונה באם ניתן למנוע אותה וזאת אף אם הולך רגל (או מעורב אחר) התרשל ואפילו אם התרשלות רבה. אלא שבהקשר זה הנטל הוא על התביעה להדגים ולהוכיח, באמצעות עבודת בוחנות תאונות דרכים סדורה, האם אכן על אף הרשלנות הרבה של הולכת הרגל יכול היה הנהג דן למנוע את התאונה.

אני סבור שבתיק זה לא עלה בידי המאשימה לעמוד בנטל זה ברמה הנדרשת בפלילים.

בהקשר זה הבהיר ראשית הבוחן המשטרתית עצמו בעדותו על כי אין בידו לקבוע או להראות שאם הנאשם כנהג היה מבחין בהולכת הרגל בשלב כלשהו אזי ניתן היה בידו למנוע את התאונה (ראה דבריו בעמ' 12 שורות 9-10 לפרוטוקול).

ככלל, למקרא עדותו של הבוחן המשטרתית בחקירתו הנגדית בבית המשפט עולה כי רב הלא ידוע על הידוע מבחינת היבטים חיוניים לקביעה האם התאונה נמנעת או שמא לא. ספקות מצטברים ניכר שעולים מן העדות של הבוחן המשטרתית בעניין זה באשר לנתונים מספריים ואחרים הנחוצים לקביעה נטולת ספק על כי התאונה היתה ברת מניעה

מבחינת נהג מן היישוב בנסיבות.

המאשימה צריכה הייתה לעמוד בנטל להראות ברמה הנדרשת בפלילים במה באה לכדי ביטוי רשלנותו של הנאשם כנהג.

לא מצאתי כי עלה בידי המאשימה לעמוד בנטל זה.

המאשימה מיקדה למעשה את הטיעון שלה בהקשר זה בכך שלטעמה היה על הנאשם כנהג להבחין בהולכת הרגל בשלב כלשהו.

יתכן . אך השלב הבא שדרוש היה הוכחה היה גם להראות באיזה שלב, והאם אז, באותו שלב, התאונה היתה ברת מניעה מבחינת הנהג.

בתיק זה גם לא נעשה שיחזור משטרתי אשר ידגים באופן סדור את המיקום של האוטובוס ביחס למיקום הולכת הרגל ובעייתי ההולם בכל שלב את מיקומו של זה ושל זו.

העובדה שבאופן כללי נמצא שדה ראייה מסוים לעבר הצומת אך עם זאת מבלי שלצד כך יובא הנתון היכן בעצם היה הנהג בעת שהולכת הרגל ירדה לכביש באור אדום, איננה ממקדת האם, בהתחשב במיקום הימצאו (הלא ידוע) של האוטובוס ברגע נתון האמנם היה זה שדה הראייה המדובר או שמא אחר. (והדברים עולים, ובצדק, מטיעוני ההגנה בסיכומיה). .

לא זו אף זו : אני מוצא צדק בעמדת ההגנה אשר לפיה תחילת חציית הולכת הרגל בקטע מעבר החציה באור אדום (מעבר חציה שכלל איננו רלוונטי למעבר הנאשם שהרי לא היה אמור לחלוף בו ושהרי משם יכולה הייתה הולכת הרגל גם להמשיך לכל כיוון אחר בצומת) איננה בהכרח הנקודה בה ניתן להסתמך ולבנות הרשעה על נתון של הימצאות הולכת הרגל 9 שניות על הכביש.

בהקשר זה הרי נשאלת השאלה על איזה כביש? באיזה קטע של הכביש? היכן באותו זמן נמצא האוטובוס ? האם היינו דורשים מנהג האוטובוס לשים לב לכל הולכי הרגל המתחילים לחצות בכל מעברי החציה בצומת ולרבות מעברי חציה שאין הוא מתעתד כנהג לחלוף עליהם בכלל וליעדים לא ידועים של הולכי הרגל בהמשך דרכם ? ובמילים אחרות , באירוע זה הנתון של שהיית הולכת הרגל על הכביש 9 שניות איננו כשלעצמו נתון שניתן לגזור ממנו בהכרח מסקנות , ובפרט לא מסקנות מספקות להרשעה בפלילים.

זאת ועוד , הנאשם כנהג צריך הרי היה (כפי שגם העיד) להתבונן גם שמאלה כדי לבחון ולכבד במידת הצורך זכות קדימה של עוברי דרך אחרים ובכלל זה (כמצוות התמרור 301 שבכיוון נסיעתו ואשר מוזכר בכתב האישום) זכות קדימה של כלי רכב משמאל.

למראה המצוי בסרטון ניתן לטעמי בסבירות להבין ולהזדהות עם דברי הנאשם כנהג על כי כנהג סביר נדרש הוא ליתן את תשומת הלב בשלב המדובר גם לנעשה משמאל.

אכן, עליו גם להביט קדימה תוך התקדמות רכבו , ואכן, שם, בשלב כלשהו , בהמשך התקדמותה באלכסון על הכביש, נעה הולכת הרגל. אלא שכאשר כך אולי יכול היה הנהג לעשות , ובשלב בלתי ידוע ושלא הוכח כדבעי להבחין בה , בא

הבוחן המשטרתי ומכיר כאמור בהגנותו בעדותו בפני בית המשפט בכך שאין הוא יכול לומר לבטח שבשלב זה התאונה נמנעת.

לא מצאתי שהוכח שמהירות נסיעתו של הנאשם הייתה כביכול בלתי סבירה בנסיבות .

והכוונה לא זו שעליה העיד הנאשם (15 קמ"ש) ולא זו שעלתה מפיענוח דיסקת הטכוגרף (לפיה יכולה אף הייתה להיות 21 קמ"ש).

יש גם לזכור שמדובר בסיבוב אשר בו ממילא אין עסקינן במהירות רבה של האוטובוס בפניה, מה עוד שגם מהסרטון אין עולה לכאורה מהירות חריגה או בלתי סבירה למתבונן.

נשאלת אם כך שוב השאלה האם עמדה התביעה בנטל להוכיח כדבעי באיזה היבט נתון של נהיגתו בנסיבות התבטאה רשלנות הנאשם כנהג ובמה באופן מדויק ומוכח נפלה דרך נהיגתו מהנהיגה המצופה מנהג זהיר וסביר מן היישוב בסיטואציה ספציפית זו (שהורתה היא התנהגות אסורה ומסוכנת מצד הולכת הרגל באותו ערב).

לא מצאתי שהתביעה הוכיחה , ברמה המתבקשת בפלילים, את העובדות המהוות את פרטי הרשלנות המצויות בסעיף 6 לפרק העובדות אשר בכתב האישום.

אינני סבור שהוכחה כאן כדבעי נהיגה בקלות ראש מצד הנאשם ולטעמי גם לא הוכח באופן מספק שהנאשם יכול היה להבחין בהולכת הרגל מוקדם יותר , או כי הוכח שבאם כן היה יכול להבחין מוקדם יותר , אזי היה בידו למנוע התאונה.

מדובר באירוע שבו , כניכר כאמור מהסרטון , הולכת הרגל כאמור בחרה להפר באופן ברור את חובותיה ולהלך באלכסון (תחילה באור אדום) בצומת וביציאה מהצומת והציבה למעשה בפני הנהג מכשול אשר מידת הצפיות לגביו היא מידת צפיות נמוכה.

אין כאמור כל חולק על כך שגם בנסיבות שכאלה נהג נדרש לכל עירנות ולכל פעולה אפשרית.

עם זאת כאמור לא עמדה לטעמי המאשימה בתיק זה ברמה הנדרשת הימנה של נטל הוכחה להראות שלמרות המצב הבעיתי שהציבה בפניו הולכת הרגל (וכלשון הבוחן המשטרתי " להולכת רגל רשלנות גבוהה ") יכול היה הנהג למנוע התאונה.

התביעה הלינה על הנאשם על כי נסע בנסיעה רצופה (להבדיל מנסיעה הכוללת עצירה לפני כניסה לצומת) .

אלא שהתמרור 301 לא חייב אותו לעצור אלא אך להאט וליתן זכות קדימה לרכבים בדרך החוצה.

התביעה הלינה על הנאשם על כי הביט שמאלה לבדוק האם מגיעים כלי רכב משמאלו , אלא שזו גם הייתה חובתו של הנאשם טרם כניסתו לצומת והרי אם לא היה עושה כן והייתה מתרחשת בשל כך פגיעה משמאל אזי היו מלינים עליו ,

ובצדק, שלא עשה כן.

ואם תמצא לומר בהקשר זה שהיה עליו לעשות גם וגם, דהיינו גם לבחון אם מגיעים עוברי דרך משמאל וגם לבחון אם יש על הכביש הולכת רגל שבחרה להתעלם מקיומו של מעבר החציה שעמד לרשותה, בחרה לעקוף רגלית אי תנועה בנוי, ובחרה לצעוד תחת זאת באלכסון בהמשך הדרך, אזי כאן, שוב, נשאלת השאלה מתי (בשים לב לכל המטלות הנדרשות בסבירות מנהג הצומת במצב שכזה) צריך היה הוא להבחין בה (ונקודת זמן זו לא הוכחה באופן מספק ע"י המאשימה) וככל שיכול היה הנהג בעיתוי נתון (ולא ידוע) להבחין בה לצד המטלות האחרות של מבט גם שמאלה, האם לו היה מבחין בה מוקדם יותר, יכול היה למנוע התאונה למרות מהלכיה השגויים של הולכת הרגל.

לסיכום: אירוע תאונתי אשר עבודת הבוחנות המשטרית בו - כעולה מהשאלות המהותיות שנותרו פתוחות ואשר עליהן הבוחן המשטרתי התקשה להשיב בבית המשפט - איננה עבודת בוחנות שתוצאותיה מאפשרות הרשעה נטולת ספקות.

לאחר כל אלה כאמור מזוכה הנאשם מחמת ספק מן המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 18 יולי 2022, במעמד הצדדים